

## הרב נפתלי יהושע אלימלך ריניץ חבר המכון הגבוה לתלמוד ע"ש ברן

### בענין חטאת שאבדה ותרתי לריעותא

תנן במתניתין כא ע"ב ולד חטאת ותמורת חטאת וחטאת שמתו בעליה ומותר ושיעברה שנתה ושאבדה ונמצאת בעלת מום אם (מש)כפרו הבעלים תמות ואינה עושה תמורה לא נהנין ולא מועלין ואם עד שלא כיפרו הבעלים תרעה עד שתסתאב ותמכר ויביא בדמיה אחרת ועושין תמורה ומועלין בה, ע"כ.

משמע מהמשנה שדין חטאת שנתכפרה באחרת דהוי למיתה תלויה בג' דברים. דהיינו בעינן שאבדה החטאת, ושלאחר הפרשת באחרת נמצאת הראשונה בעלת מום, ושאח"כ נתכפר באותה השניה. וצ"ע דלכאורה הוא דלא כמאן. דהלא ג' שיטות יש בתנאים. שיטת ר"ש הוא שאפילו בהפריש ב' בהמות לאחוריות ונתכפר בא' מהם, השני תמות בלי שום אבדה. ושיטת רבי שהוא באבודה בשעת הפרשה תמות, דהיינו שאבד חטאת א', ואח"כ הפריש חטאת ב', אז דין חטאת א' הוא שתמות. וזה הוי אפילו אם מצא חטאת א' תם בלי שום מום. ושיטת רבנן דבעינן אבודה בשעת כפרה, ששחיתת חטאת ב' (המופרשת במקום חטאת א' שאבדה) תהיה קודם מציאת חטאת א', וכשמצא חטאת א', דינה שתמות. ומשמע דדוקא בכגון זה תמות, אבל אם נמצאת חטאת א' קודם הקרבת חטאת ב', אפילו נמצאת בעלת מום אינה מתה. (ואע"פ שלפי רב הונא ורבי אבא אפילו לרבנן אפשר שהחטאת מתה באבודה בשעת הפרשה, כבר כתב בחזו"א שיש דעה שלישית – ולכאורה הוא הסתמא דגמ' – דדוקא אבודה בשעת כפרה מתה בחטאת.)

ועי' ברש"י ד"ה תמות וז"ל ואפילו לרבנן דאמרי לקמן ופליגי עליה דרבי דאין חטאת מתה אלא שנמצאת לאחר שכיפרו הבעלים בהא מודו הואיל ואיכא תרתי לריעותא דאבדה ונמצאת בעלת מום, ולהכי נקט בעלת מום דא' תממימה הואיל ונמצאת קודם כפרה אפילו כיפרו הבעלים שוב באחרת רועה, ע"כ.

הנה חידש רש"י שאע"פ שלרבנן אין חטאת שאבדה מתה אא"כ נמצאת לאחר שנתכפרו הבעלים באחרת, אם כשנמצאת יש תרתי לריעותא, שנאבדה וגם נמצאת בע"מ, אז אפילו לרבנן דין החטאת שתמות.

ועי' בתוס' כא ע"ב ד"ה ולד חטאת ושאבדה ונמצאת בעלת מום שהקשו על רש"י וז"ל ולא נהירא דמשמע לפירושו דריבוי ריעותא מביאין אותה למיתה ואדרבה סוגיא דשמעתין משמע דריבוי ריעותא מביאין אותה לידי רעיה לכ"ע דאמר רבא בגמ' אבודת לילה לא שמה אבודה פי' ואינה מתה אלא רועה ... לכ"נ לפרש דנקט בעלת מום לרבנותא דמהו דתימא הואיל ואיתרבו כל כך דאבודה ובעלת מום היא לה כאבודת לילה ורועה קמ"ל דאפ"ה מתה, ע"כ.

דהיינו לעומת רש"י שרבי ריעותא מביאין אותה למיתה (לפי הרבנן) לשי' תוס' הוא להיפך. שמסברא רבוי ריעותא מונע הדין מיתה ומביאין אותה לידי רעיה. ומקורם הוא מהגמ' דלהלן כב ע"ב שאם האבדה התחילה בלילה ונמצאת אחרי שנתכפר באחרת, אינה מתה אלא רועה. והוא משום שמלבד הריעותא של אבדה יש עוד ריעותא במה שנאבדה בלילה דבלילה לא חזי הקרבן למידי. ומשום הכי פירשו דמתניתין הוא אליבא דרבנן וגם אליבא דרבי. ומאי דנקט שנמצאת בעלה מום היינו משום דה"א שזה ימנע אותו מהדין מיתה דומיא דאבדת לילה. ולרבנן החידוש הוא דכשנמצאת בע"מ לאחר כפרה תמות, אע"פ שיש ריעותא אחרת. ולפי רבי אפילו אם נמצאת קודם כפרה תמות אע"פ שיש ריעותא אחרת.<sup>1</sup>

<sup>1</sup> והנה יש להעיר דלכאורה המח' בין רש"י ותוס' תלויה בשתי גרסאות בגמ' כב ע"א. דאיתא התם "אמר ריש לקיש חטאת שעיברה (שעברה) שנתה רואין אותה כאילו עומדת בבית הקברות ורועה." דהיינו לפ' ר"ל אין דין חטאת שעברה שנתה להיות מתה אלא רועה. ומקשה עליו הגמ' דתנן במשנה שעברה שנתה ואבדה ונמצאת בעלת מום אם אחר שכפרו הבעלים מתה", ומשמע שעברה שנתה הוי בחמש חטאות המתות. ותירץ רבא ד"הכי קתני עברה שנתה ואבדה או אבדה ונמצאת בעלת מום אחר שכיפרו הבעלים מתה קודם שכיפרו הבעלים תרעה עד שתסתאב תימכר." דהיינו, אמר רבא דלפי ר"ל בעינן תרתי לריעותא, או שעברה שנתה ונאבדה או שנאבדה ונמצאת בעלת מום. ושיש צריכותא לשני הדינים "דאי תנא גבי שעברה שנתה הוה אמינא התם הוא דמהניא לה אבדה משום דלא חזיא למילתה אבל בעלת מום דאי לא מומא חזיא אימא לא תהני ליה אבדה, ואי תני גבי בעלת מום התם הוא דמהניא לה אבדה משום דלא חזיא להקרבא אבל עיברה שנתה דחזיא להקרבא אימא לא תהני לה אבדה צריכה." דהיינו, ה"א דמחמת

ויש לע' בכמה דברים. הראשון, מה היא המח' בין רש"י ותוס' בענין תרתי לריעותא, דלפי רש"י מביאין החטאת למיתה ולתוס' לרעיה.

השניה, היאך יתכן, לפי רש"י, שאע"פ שלרבנן בעינן נמצאת לאחר כפרה, אם יש תרתי לריעותא בין החטאת לבין מתה אפילו נמצאת קודם כפרה. הלא מבואר בט"ז ע"ב שהחמש חטאות המתות הם הלכה למשה מסיני. וא"כ איך אמרו חכמים, לכאורה מסברא, דתרתי לריעותא מביאין החטאת למיתה גם קודם כפרה. הלא אם יש הללמ"ס שבחטאת שנמצאת לאחר כפרה הוא שמתה ולא שנמצא קודם כפרה, לכאורה א"א לשנות ממנו שהרי כך נאמרה ההלכה.

השלישית, שבשפת אמת הקשה על שיטת רש"י מהסוגיא בריש כב ע"ב (שהביאו אותו התוס' הנ"ל). דאיתא התם "גופא אמר רבא אבודה בלילה לא שמה אבודה, אליבא דמאן, אילימא אליבא דרבנן מאי איריא אבודה דלילה אפי' אבודה דיום נמי דאמרי רבנן אבודה בשעת הפרשה רועה ואלא אליבא דרבי, עד כאן לא קאמר רבי אלא אבידה דיום אבל אבידה דלילה אפי' רבי מודה דלרעייה אזלא." וע' ברש"י שם ד"ה גופא ד"קס"ד דלא היתה אבודה אלא בלילה ובעלות השחר נמצאת ולא משכחת לה דתיהוי אבודה בשעת כפרה, דהא בלילה לא קרבה חבירתה." ולכן ס"ל שלרבנן דבעינן אבודה בשעת כפרה, לא שייך דינו של רבא דבע"כ מיירי רק באבודה עם ע"ה וא"א שכבר נקרב חטאת האחרת. (וע"ש בגמ' דל"ב גם לרבנן שייך דינו של רבא דאם נאבדה בלילה ולא נמצאת בע"ה אלא

---

הצד חמור של עברה שנתה "דלא חזיא למילתה" יהני לה האבדה. וכן כבעל מום ה"א דמשום הצד חמור שלה "דלא חזיא להקרבה" או יהני לה האבדה.

ומוכח מגירסתינו לכאורה דתרתי לריעותא מביא לידי מיתה. דמה ד"תהני לה אבדה" פירושו הוא שהאבדה מביא את בחטאת למיתה. ומשמע שאם הריעותא יותר חמורה או יש צד יותר לומר שדין החטאת להיות מתה. אבל ע' בתוס' ד"ה אי תניא דנראה שהיה להם גירסא אחרת דאיתא שם "אי תניא גבי שעיקרה שנתה התם הוא דלא אהני (לה אבודה) משום דחזיא להקרבה." דהיינו, ה"א דמחמת הצד קל של עברה שנתה ד"חזיא להקרבה" דדוקא התם דין בחטאת להיות מתה, ושאו "לא אהני לה אבודה". וצ"ע דהלא אם דינה להיות מתה, הרי כן אהני לה האבדה. וצ"ל דכוונתם הוא לדין רעיה, דהיינו מחמת הצד קל של חטאת שעברה שנתה לא תהני לה באבדה להיות רועה אלא מתה. ומשמע שאם הריעותא היא יותר חמורה או יש יותר צד לומר שתועה. ולכאורה נראה דמשום הכי כתבו התוס' שם "והיינו כשיטת ר"י דריבוי ריעותות מביאין אותה לידי רעיה."

ביום אחרי שכבר הקריב החטאת האחרת, ושפיר הוי אבודה בשעת כפרה, ואפ"ה אינה מתה מאחר ד"עיקר אבדתה" היתה בלילה.)

ואם לפ' רש"י, יש היכי תמצוי דלרבנן אבודה בשעת הפרשה מתה, דהיינו תרתי לריעותא, ולמה לא נקט בגמ' בתחילה דרבא קאי אפילו לרבנן, וכגון שנמצאת בע"ה בעלת מום. ואע"פ שלא היה אפשר להקריב החטאת האחרת והוי אבודה בשעת הפרשה, בכגון זה מודו חכמים שהחטאת מתה. וא"כ י"ל שפיר שרבא מחדש אליבא דרבנן, שאע"פ שבדרך כלל אם נמצאת בע"מ קודם כפרה דין החטאת להיות מתה, כשאבדתה היתה בלילה אינו מתה אלא רועה דלאו שמה אבדה. והלא מוכח מהסוגיא שרבנן לא יתכן אבודה בשעת הפרשה דמתה החטאת, אפילו כשיש תרתי לריעותא.

### נקודת המח' בין רש"י ותוס'

ואולי י"ל בישוב דברי רש"י, שהדין דתרתי לריעותא מביאין החטאת למיתה אינו כמו שמשמע לכאורה שהאבדה עם המום ביחד הוי דחוי גדול ומהני אפילו בלי כפרה באחרת. אלא שההלמ"ס היא שבהמה שנאבדה ונתכפר הבעלים באחרת, דין החטאת להיות מתה. ומה דבעינן אבדה בשעת כפרה הוא משום דבעינן צירוף בין האבידה לכפרה באחרת. ובדרך כלל, יש צירוף ביניהם כשנאבדה בשעת כפרה ולא נמצאת עד אח"כ. ואם נמצאת קודם כפרה אין האבדה מצטרפת לכפרה באחזת. אמנם, בזה חידש רש"י שאם נמצאת בעלת מום קודם כפרה, מאחר שאינה ראויה להקרבה, אינה מפסקת את הצירוף בין האבידה לכפרה. ובאמת י"ל כן גם לפי תוס'. אבל נחלקו בזה דתוס' ס"ל דמאחר שנמצאת החטאת אע"פ שאינה ראויה להקרבה, אין לומר שבאבדה מצטרפת לכפרה באחרת. וא"כ יש לעמוד על מחלוקתם, דלמה לרש"י יחשב צירוף ולתוס' לא יחשב צירוף.

והנה יש לחקר מה היא הגדרת הדין חטאת שנאבדה דמתה. האם היא פסול בגוף הבהמה כמו שאר הפסולים כעברה שנתה וכדומה. וא"כ עצם האבדה היא הפסול. או שהפסול אינה עצם האבידה אלא במה שמחמת האבידה הסיח דעתם של הבעלים מהחטאת. וכמוכח, ההלמ"ס והיא דבעינן שההיסח הדעת תהא נובעת מהאבדה.

ואם ננקט כצד השני, יש להבין לכאורה שיטת רש"י שהמום יהני לצרף באבדה לכפרה באחרת. דמאחר שכבר הסיח דעתו מהחטאת מחמת האבידה, כל זמן ששוב לא התיחס בעל הקרבן או הרועה (או שום אדם לצד א' בגמ' כב ע"ב), אותו היסח הדעת עדיין קיימת. וא"כ כשנאבדה והסיח דעתו ממנו ונמצאת בע"מ, י"ל שההיסח הדעת הראשון עדיין קיימת עד שעת כפרה ויש צירוף בין האבדה (דהיינו ההיסח הדעת מחמת האבידה) והכפרה באחרת.

אבל אם הפסול הוא עצם האבידה, שוב בעינן צירוף בינו לכפרה באחרת, כל זמן שנמצאת קודם כפרה, אפילו נמצאת בע"מ אין צירוף בין האבדה לכפרה. וזוהי שיטת התוס'.<sup>2</sup>

ועיקר הסברא שתרתי לריעותא הוא הין בצירוף נמצא בחידושי הגרי"ז על מס' תמורה אבל בסגנון אחר לגמרי. שלפי הגרי"ז שיטת חכמים הוא שהפסול החטאת למיתה נקבע משעת אבידה וכמו שיטת רבי. אמנם, לפי החכמים, מה שנמצאת החטאת קודם כפרה מפקיע הדין מיתה ממנו. וכשלא נמצאת עד אחר כפרה יש צירוף בין החלות שם פסול משעת אבידה ובין הכפרה באחרת. דלפי הגרי"ז, **עצם האבידה** היא הפסול. ולכאורה קשה דאיך יצטרפו לכפרה אפילו בע"מ אם נמצאת קודם, הלא אינה אבודה. ובזה חידש שלרבנן החלות שם פסול היא **משעת אבידה** וא"א להפקיעו אא"כ נמצאת ראויה החטאת להקריב. אולם לפי דברינו שפיר י"ל שהדין חטאת למיתה יחול בשעת כפרה, ומשום שהפסול אינו עצם האבידה אלא **ההיסח הדעת** מחמת האבידה. ואם כשנמצאת אינה ראויה להקרבה עדיין קיים אותו היסח הדעת גם בשעת כפרה.

<sup>2</sup> והעיר הרב ארי פדרגרון שלכאורה קשה לפי זאת המשך הגמ' דעביד צריכותא למאי דנקט במשנה שתי דוגמאות לתרתי לריעותא, דהיינו עברה שנתה ונאבדה, ונאבדה ונמצאת בע"מ, ולכאורה אם היסוד הוא בהיסח הדעת מחמת האבדה והצירוף בינו לכפרה באחרת למה נחלק ביניהם, הלא סו"ס א"א להקריבו ויש היסח הדעת. ולכאורה יש ליישב או שכל בשו"ק בזאת הוא לפי כל אשר דחאו רבא למסקנא (לפי רש"י ע"ש). ולפי רבא יש רק דומא א' של תרתי לריעותא דהיינו אבדה ונמצאת בע"מ. ועוד, דאפילו לפי ר"ל י"ל לכאורה, דאע"פ שבעברה שנתה ונמצאת בע"מ, שניהם אינם ראויים להקרבה, ה"א שזה לא יספיק להחשב במשנה של ההיסח הדעת שלו אא"כ הוא פסול בכל הקדשים כמו בע"מ או דהוי פסול הגוף כמו בעברה שנתה.

ולפי הנ"ל לא קשה מה שהקשינו דאיך יתכן שלרבנן היכא שנמצאת בע"מ קודם כפרה דינו למיתה, והלא ההלממ"ס הוא דבעינן אבודה בשעת כפרה, אבל כשנמצאת בע"מ וא"א להקריבו, עדיין יש צירוף בין האבידה והכפרה משום שההיסח הדעת ע"י האבידה קיימת עדיין אף בשעת כפרה וזוהי יסוד דינה. וע' להלן ביתר ביאור בענין שיטת רבנן.

אבל לכאורה קשה על זה מרש"י עצמו בד' כב ע"ב דאיתא שם בגמ' "בעי רב פפא אבודה בכוס מהו? אליבא דמאן ... ואיכא דאמרי לעולם אליבא דרבי כי קמיבעיא ליה כגון שקיבל דמה בשתי כוסות ואבד אחד מהן ואליבא דמאן דאמר כוס עושה חבירה דחוי לא תיבעי לך, כי תיבעי לך אליבא דמ"ד כוס עושה חבירו שיריים ה"מ היכא דאיתנהו לתרוייהו דכל היכא דבעי זריק אבל הכא או ליכא או דלמא לא שנא תיקו." וכותב רש"י בד"ה אליבא דמאן דאמר וז"ל, "במסכת יומא בפרק הוציאו לו בכוס אחד עושה את חבירו דחוי דחטאת שקיבל דמה בארבע כוסות ונתן מן האחת (האחד – ע"פ השטמ"ק) ארבע מתנות כדין חטאת עשאן לאלו דחויין ושיריו נשפכין ליסוד דודאי פסולה החטאת דהתם דכולהו לתמן הוא דהוי בזבח כשר אע"ג דבג' כוסות נשפכין לאמה דהא איתכשר בד' מתנות אבל הכא דאבד האחד כיון דאילו הוה קמן הוי דחוי לישפך לאמה השתא כי אבד הוי להו תרתי לריעותא כחטאת שעברה שנתה ואבדה ובזבח גופיה פסול." דהיינו, אע"פ שבדרך כלל אם אבד כוס אחד וזרק מכוס אחר אין הזבח נפסל בכך, הכא נפסל הזבח (למד"א דכוס עושה את חבירו דחי) משום שהאבידה של הכוס והדחוי של זריקת כוס אחרת הוו כתרתי לריעותא. והנה אינו משמע שהדחוי של הזריקה הוא כמו המשך של הדין אבדה, אלא שעיקר הדחוי הוא בזריקה, ושם נאבדה מקודם הוו לריעותא. וקשה לכאורה על כל מה שנאמרה לעיל.

אמנם, יש להעיר, שרש"י דימה את ה"אבודה בכוס" ל"עברה שנתה ואבדה" דשניהם הוו תרתי לריעותא. ולכאורה קשה דלפי רש"י, מסקנת הסוגיא בדף כב ע"א הוא שחטאת שעברה שנתה היא מחטאות המתות אפילו אם לא נאבדה הבהמה כלל, וכמשכ"ש בד"ה אמר לך. וא"כ לא שייך הדין דתרתי לריעותא לעברה שנתה, שאבדת הבהמה לא מעלה ולא מוריד, שאם עברה שנתה, דין החטאת להיות מתה בלי האבידה, ואם לא עברה שנתה דינה להיות רועה. וקשה, אמאי נקט רש"י לדוגמת תרתי

לריעותא את מה שדחה רבא למסקנא. ואע"פ שלפי רבא, ר"ל סובר דבעינן תרתי לריעותא אפילו בעברה שנתה, הלא מסקנת רבא הוא שאיתותב שיטת ר"ל ולכאורה הוה ליה לרש"י לדמות אבודה בכוס לנאבדה ונמצאת בע"מ דהוי תרתי לריעותא למסקנא לכ"ע.

ונראה לומר, שהגמ' כאן (בסוגית אבודה בכוס) הולך בשיטת רבי. וכוונת הגמ' בלשונו לעולם אליבא דרבי, היינו דוקא אליבא דרבי. והנה יש לעמוד כאן על נקודת המחלוקת בין רבי והרבנן. שלפי הרבנן בעינן אבודה בשעת כפרה. ומסתבר לומר שלשיטתם, בדין חטאת שנאבדה למיתה נקבע **בשעת כפרה**. ולכן בעינן צירוף בין האבדה ובין הכפרה כנ"ל. וא"כ הדין תרתי לריעותא הוא שאם יש ריעותא אחרת המעכבת כפרה בה כשנמצאת, עדיין יש להצטרף האבידה לכפרה, וההלכה למשה מסיני הוא שהדין חטאת שנאבדה שהיא למיתה נקבע בשעת כפרה, ולכן בעינן צירוף ביניהם.

אמנם שיטת רבי היא שאבודה בשעת הפרשה אזלה למיתה אע"פ שנמצאת קודם שנתכפר באחרת. וא"כ י"ל דלפי רבי הדין חטאת שנאבדה שהיא למיתה נקבע **משעת אבידה**. אלא שיש תנאי דבעינן שתתכפר באחרת אח"כ, שהרי לרבי בכל אופן יש צירוף בין האבידה עצמה להכפרה, שהשם אבודה כבר חל משעת אבידה. והרי מבואר מרש"י בסוגית אבודה בכוס שיש מושג של תרתי לריעותא אפילו לרבי. שהרי בגמ' אזלא אליבא דרבי, ולרש"י הדיון בגמ' הוא האם יש לדמות "אבודה במום" לדין תרתי לריעותא שהיא למיתה. אבל א"א לפרש תרתי לריעותא אליבא דרבי כמו שפירשנו לפי הרבנן (דהיינו שהריעותא האחרת מאפשר את הצירוף בין האבידה והכפרה) שהרי לרבי לא בעינן צירוף בין האבידה עצמה לכפרה כנ"ל.

והרי ביארנו לעיל שלרבי עיקר הדחיה של החטאת שנאבדה היא **האבדה עצמה** והכפרה באחרת אינו אלא תנאי לדין מיתה. ואם לפי רבי יש דין של תרתי לריעותא, בע"כ צ"ל שההלממ"ס הוא דבעינן אבידה עם איזה דיתוי אחרת. וא"כ ניחא טובא מה שהקשינו על רש"י דלמה נקט עברה שנתה ונאבדה ביחס לתרתי לריעותא, והלא עברה שנתה גורמת מיתה לעצמה בלי ריעותא אחרת? והתירוץ הוא שזה אינו אלא לשיטת חכמים דבכל אופן בעינן כפרה באחרת, ואם עברה שנתה או נאבדה בלי

כפרה באחרת אינו למיתה. (וכל הסוגיא שם בדף כב ע"א אזלא לפי הרבנן.) אבל שיטת רבי היא שההלכה למשה מסיני הוא שחטאת שנאבדה ואח"כ אירע בה עוד דיחוי אחרת, למיתה אזלה. וא"כ חטאת שעברה שנתה ונאבדה היא מחטאות המתות אע"פ שלא נתכפר באחרת מאחר שיש דחוי נוסף על האבידה. וכדי להדגיש שהתרת לריעותא הוא של שיטת רבי, נקט רש"י עברה שנתה ונאבדה שאינו אלא לשיטתו שלשיטת חכמים עברה שנתה אינה הולכת למיתה אא"כ נתכפר באחרת וא"כ אזלה למיתה אפילו בלי האבידה.

ונמצא שלפי החכמים ההלממ"ס היא שהדין חטאת שנאבדה למיתה נקבע בשעת כפרה. ולכן בעינן צירוף בין האבידה והכפרה. והדין תרתי לריעותא, דהיינו נאבדה ונמצאת בעלת מום, מאפשר את הצירוף הנ"ל. וזהו משום שיסוד הדין אינו שהאבידה עצמה עם הכפרה עושה שהחטאת תמות, אלא שההיסח הדעת שנגרמת ע"י האבידה ומצטרף עם הכפרה עושה שהחטאת תמות. וכל זמן שלא נמצא החטאת ראויה להקרבה, עדיין קיימת אותה היסח הדעת. ושיטת רבי היא שהדין חטאת למיתה נקבע בשעת אבידה. וההלממ"ס הוא שחטאת שנאבדה אזלה למיתה אם יש איזה דיחוי אחרת, או דחוי של כפרה באחרת, או דיחוי של עברה שנתה וכיוצא בהם.

והשתא ניהדר לקושיית השפת אמת. שהשפ"א הקשה דלפי הלישנא קמא בגמ' ד"אבדת לילה לאו שמה אבדה" היינו שהחטאת נאבדה בלילה דוקא, ונמצאת מיד אחרי הלילה, ונקט הגמ' דהיינו אליבא דרבי הסובר דאבודה בשעת הפרשה מתה, דבע"כ מיירי באבודה בשעת הפרשה לבד שהרי א"א היה להקריב חטאת אחרת בלילה, ואם מצא החטאת הראשונה מיד אחרי הלילה אז לא היא אבודה בשעת כפרה אלא בשעת הפרשה. ואם לפי הרבנן בכל אופן אבודה בשעת הפרשה לא היא אבודה, ומאי איריא שנאבדה בלילה. והקשה השפ"א דהלא יש נ"מ גם לרבנן לפי רש"י היכא דנמצאת בע"מ מיד אחרי הלילה. דמאחר שאבדת לילה לאו שמיא אבידה לא הוי לריעותא, אשר בדרך כלל הוי מחטאות המתות אפילו לפי הרבנן. אבל לפי הנ"ל אתי שפיר. דלל"ק הדין של "אבודת לילה" אינו שייך אלא לרבי הסובר שהשם אבודה למיתה היא הפוסלת. אבל לפי הרבנן החלות שם אבודה אינו אלא בשעת כפרה ושלכן בעינן אבודה



בשעת כפרה כדי לצרף האבידה לשעת כפרה, ואף בתרתי לריעותא הוא כן שכשנמצאת בעלת מום יש צירוף ביניהם. שיסוד הפסול של חטאת שנאבדה לרבנן הוא ההיסח הדעת מחמת האבידה, ומאחר שנמצאת בע"מ עדיין קיים אותו היסח הדעת עד שעת כפרה שהרי א"א להקריבו. ולכן "אבודת לילה" אינו שייך לרבנן, שהחסרון של "אבודת לילה" אינו אא"כ נאמר שהחלות שם אבודה למיתה היתה בלילה בשעת אבדה וכשיטת רבי. אבל לרבנן, החלות שם אבודה היא משעת כפרה שהיא ביום כנ"ל שאע"פ שאין עצם האבידה קיים ההיסח הדעת מחמת האבידה עדיין קיים.